

Vaidava

E. Rauchenštihs

Kad aiz me - žiem no-grimst sau-les sta - ri, Pa-de - be - šī sār - to - jas.

Ej - u es, lai Vai-da - vi-ņas kras - tos, Sen-ās at - miņās sirds ka - vē - jās.

Vai - da - va! Vai - da - va! aiz-nes skum - jas zi - lā jū - ri - ņā.

Vai - da - va! Vai - da - va! Stās-ti man par mi - lu jau - nī - bā.

Vaidava! Vaidava!
Aiznes skumjas zilā jūrīnā.
Vaidava! Vaidava!
Stāti man par mīlu jaunībā!

1. Kad aiz mežiem nogrimst saules stari,
Padebeši sārtojas,
Eju es, lai Vaidaviņas krastos,
Senās atmiņās sirds kavējās.

2. Tagad staigājot pa svešu taku,
Domās redzu tikai tevi vien,
Nekad dzīvē nesniegsi man roku,
Zinu to un tā man ļoti žēl.

3. Vai to domājām kad toreiz abi
Upes krastā sēdējām?
Sapņojām par nākamības dienām
Un par klusām stundām divatā.

4. Prātā nāk man vakars, kad mēs abi
Pļavā ziedus lasījām
Viss ko teici, likās man tik labi,
Sirdī pirmo mīlu izutām.

5. Kad pēc gdiem sarma manos matos,
Krūtīs klusu smeldzi degs,
Tad, kā senāk Vaidaviņas krastos,
Zilos novakaros skumšu es.